

Te ott vagy, ahol lenned kell?

Kereszthalál ide, feltámadás oda, a tanítványok kimentek a szokott módon halászni. Mégiscsak ez a szakmájuk, ehhez értenek, enni kell, a napoknak valahogy folytatódniuk kell, akármilyen rendkívüli események is történtek korábban.

A rutinokban mindig nagy biztonság van. Talán azt gondolták, a legegyszerűbb, amit most tehetnek, végül is a bénult félelem helyett rutinból cselekedni nem rossz dolog. Önmagában nem is baj, hogy halásznak, tisztességes szakma, és ezt tették, mielőtt találkoztak volna Jézussal.

A baj inkább az, hogy most is találkozhatnak Jézussal, vele lehetnének, vihetnék az örömhírért, a rendkívüli események tanúiként és szószólóiként, olyanokként, akik Jézust ismerik és szeretik... csak hát ők a halak keresésével vannak elfoglalva. A halak azonban nem jönnek. Valahogy a tanítványok most nem tudják tartalommal (hallal...) megtölteni ezt a teljesen hétköznapi rutint és így értelmetlen, kudarcos lesz számukra. A tóban van hal, a tanítványok tudnak halászni, ez nem szerencsétlenség kérdése – ez az a helyzet, amikor az ember belül kiüresedett, hiányos, nem lélekből cselekszik, nincs a helyén, nem ott van, ahol lennie kell, nem azt csinálja, amit csinálnia kell, így aztán tartalma, értelme sincs a cselekedetének. Üres rutin.

Ez a helyzet fájoan ismerős nekem. Én is sokszor nem ott vagyok, ahol lennem kell, nem azzal foglalkozom, amivel foglalkoznom kell, minden mással inkább foglalkozom, még hasznosnak is mondhatom magamat – csak éppen, ha nem Jézus küldetésében járok, üres rutinokat pörgetek. Hogy lehetne ezt jól felismerni?

Jézus segít ebben. Nagyon egyszerű, nagyon emberi módon, kísétál a partra, eljön ő a tanítványokhoz. Eljön mint jó barát a barátaihoz, szölongatja őket. És amikor a tanítványok hallgatnak rá, nem lesz többet hiányuk. Lesz hal. Lesz tele háló. Lesz tartalom, és ez a tartalommal való megtöltés az, amiben a tanítványok felismerik Jézust. Rájönnek, hogy az, amiben vannak, a kereszthalál, Jézus látszólagos földi bukása, felbukkanása, amit kezdenek megérteni, a saját gyengeségeik, tagadásuk, félelmük nem kudarcos helyzet, hanem ez maga a fordulat, ami végérvényesen hatással van az életükre, és nekik bőségesen van mondanivalójuk, van örömhírük, van reményük, tele vannak, rengeteg van, és – milyen szép ez is – elbírják mégis.

Aztán Jézus, aki már javában sütöget, meghívja reggelizni őket és kéri, hogy ők is csatlakozzanak hozzá a saját fogásukkal. Jézus együtt akar lenni velük. Van neki reggelije, ad is belőle, de fontos, hogy mindenki hozzátegye a magáét a közös evéshez. Jézus azt akarja, hogy ne maradjon ki senki, se az evésből, se a szolgálatból, se a kapásból, se az adásból, végeredményben, hogy egyensúlyban legyenek az emberi kapcsolatok, egyensúlyban legyen a közösség. Nagy terve van ezzel a kis társasággal, ahogyan nagy terve van mindnyájunkkal!

Ha Jézus ide sétálna az ablakunk alá, hogyan találna minket? Min munkálkodunk éppen? Van benne tartalom, szeretet, öröm, örömhír? Küldetésünkben járunk?

Garay Zsófia, Budapest